

Sygn. akt I ACz 651/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Agnieszka Piotrowska (spr.)
Sędzia SA:	Franciszek Marcinowski
Sędzia SA:	Jan Surma

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **W. K.**

przeciwko: **Z. S.**

o ochronę dóbr osobistych

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt I C 40/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanego Z. S. o odrzucenie pozwu W. K. z uwagi na brak jurysdykcji sądu polskiego, motywowany argumentem przez pozwanego, że nie jest obywatelem polskim, lecz obywatelem RFN, zamieszkującym we F.. Niemcy).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany prowadzi w Polsce działalność gospodarczą, zajmuje się rewitalizacją kompleksu parkowo- pałacowego w K., oświadczył w prasie, że powrócił po wielu latach nieobecności do Polski, w Polsce odbiera także kierowaną do niego korespondencję. Sprawia to, że sąd polski jest właściwy do rozpoznania niniejszej sprawy w oparciu o łącznik domicylu (art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady WE nr 44/2001 z dnia 22.12.2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych). W ocenie Sądu I instancji, sąd polski jest także właściwy z uwagi na treść art. 5 ust. 3 powyższego rozporządzenia albowiem zdarzenie będące czynem niedozwolonym wyrządzającym powodowi szkodę (naruszenie dóbr osobistych powoda przez pozwanego) nastąpiło na terytorium Polski.

W zażaleniu na to postanowienie pozwany domagał się jego uchylecia i oddalenia pozwu, zarzucając błędną wykładnię wskazanych w postanowieniu przepisów prawa wspólnotowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1099 k.p.c. brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod uwagę z urzędu w każdym stanie sprawy.

Pozwany twierdził, że w sprawie brak jest jurysdykcji sądu polskiego w związku z tym, że jest on obywatelem Republiki Federalnej Niemiec i tam stale zamieszkuje. Utrzymywał, że w tej sytuacji jurysdykcja w sprawie wszczętej przeciwko niemu powinna być wyznaczona zgodnie z art. 2 rozporządzenia Rady UE nr 44/2001 z 22 grudnia 2000 r. o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych. Przepis ten jest postawą wyznaczenia sądu właściwego w sprawie według zasad ogólnych i stanowi, że osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozwane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego.

Jednakże zauważyć należy, że szczególne podstawy wyznaczenia sądu właściwego w sprawie określone zostały także m.in. w art. 5 wskazanego wyżej rozporządzenia Rady nr 44/2001.

Zgodnie z art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady WE nr 44/2001, osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium jednego z państw członkowskich, może być pozwana w innym państwie członkowskim – jeżeli przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu – przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Niewątpliwie jest, że opisane w pozwie zdarzenie, z którym W. K. wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego z tytułu czynu niedozwolonego, jakim jest bezprawne naruszenie jego dóbr osobistych przez pozwanego, miało miejsce w okręgu Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, co stanowi już wystarczającą przesłankę do przyjęcia, że w sprawie istnieje jurysdykcja sądu polskiego. W związku z tym, niezależnie od kwestii, czy istnieje łącznik domicylu, zaskarżone postanowienie jest zgodne z prawem.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc orzeczono jak w sentencji.

bp